

ли си дошелъ да ни заведешъ? Що ще правимъ, защото и нашія фенеръ сега не е тука?» «Мѣсто-то е много близу,» казахъ азъ. «Тѣй, каза Г-нь Добре, но е доста да ся случи нѣщо неприятно. Болко обичамъ да си имамъ потребности-тѣ,» продължи той като водеше жена-та си, и приложи като подъ языкъ: «доста за кърчми-тѣ, но нищо да си купи потребности.» Азъ си потънхъ въ земж-тж, защото разбрахъ какво искаше той да каже.

Като дойдохме у дома, азъ отворихъ врата-та и, понеже никой не бѣше въ кѣщи, извикахъ; «Г-жа Матсонъ горѣ ли си? Какъ е Марійка? Ето, Г-жа Добревица дойде; да дойдж ли горѣ?» но никой ми не отговори, и Г-жа Д. замина полегка, та ся качи горѣ, като ми каза: «Якове, по-добрѣ ти да накладешъ добръ огънь, и да стоплишь вода колко-то можешъ по-скоро.» Азъ пакъ ся смутихъ. «Да стоплишь малко вода,» думамъ азъ въ себе си, и бѣдностъ-та на наше-то лѣгло и праздна-та ни кѣща пакъ дойдохъ въ ума ми. Въ това врѣмя Г-жа М. погледнж отъ горѣ и каза съ единъ мѣкъ гласъ: «Якове, скоро иди за доктора безъ да губишь врѣмя, защото-то животъ-тъ на жена-та ти може да зависи отъ това.» Мое-то окаянство сега ся видеше съвършенно. Огънь като на лудостъ и смущеніе мя обзѣ. Азъ не знаяхъ дѣ съмъ. Като казахъ на Иванка да попригоди на Г-нь Добре, азъ набързо грабнхъ капела-та си и тръгнхъ, безъ да внимавамъ на онова, кое-то той мя питаше колко-то за нѣща-та, кои-то тогава толкозъ ни трѣбвахъ.

Вънъ имаше доста силенъ дѣждъ и бѣше много тъмно, при това пѣть-тъ до доктора не бѣше лесенъ, и той живѣеше около половинъ часъ далечъ отъ насъ. Не бѣ възможно да ся ходи скоро, но полегка и съ прѣдпазваніе. Сега азъ бѣхъ самъ и, съ голѣма душевна горчевина, почнхъ да осждамъ себе си и онѣзи другари на безуміе-то ми, кои-то мя отвлѣкохъ въ та-